

Mei 2011, jaargang 11, nr. 21

Inhoud

<i>De voorzitter aan het woord</i>	1
<i>S-Interview: Els Silvrants (2004)</i>	1
<i>Sinalumni aan het woord</i>	3
Sanxingdui	3
Hanyu Qiao	3
Sinologie in Harvard	4
China en milieu	4
Filmnotitie	4
<i>Proficiat</i>	6
Een baby voor	6

Sinalumni

Vereniging van oud-studenten Sinologie KUL

P/a Sinologie K.U. Leuven
 Blijde Inkomststraat 21
 3000 Leuven
<http://sinalumni.studentenweb.org>

Voorzitter D. Belis

Webmaster/sinoserv: A. Versteegen

Penningmeester: C. Defoort

Kerngroep: M. Bechoux, D. Belis, C. Defoort, E. Hedebouw, N. Standaert, K. Stessens, K. Van den Troost, K. Van Hecke, A. Versteegen, M. Wu

Redactie nieuwsbrief:

D. Belis, C. Defoort, D. Derhaeg, N. Standaert, K. Stessens, K. Van den Troost

Voor meer informatie kan u terecht bij de voorzitter, telefonisch: 0495/73.32.04 of e-mail: davidbelis@yahoo.com

De voorzitter aan het woord

David Belis (2008)

你们好!

De lente breekt aan, *chuntian lai le*, en de voorjaarszon is in het land. Met de overgang van lente naar zomer en herfst naar winter komt ook telkens een editie van de Sinalumni nieuwsbrief in je brievenbus gedwarreld. In deze voorjaarseditie vind je naar goede gewoonte de laatste nieuwtjes en weetjes door en voor Sinalumni. Je vindt onder andere een S-Interview met Els Silvrants, die in oktober mee vorm gaf aan onze jaarlijkse activiteit in het teken van een artistieke ontmoeting tussen China en Congo.

Dit jaar staat de activiteit in het teken van een heel ander hedendaags onderwerp. Professor Hans Bruyninckx van de Faculteit Sociale Wetenschappen komt spreken over China's rol in het internationale milieu- en klimaatbeleid. Uit persoonlijke ervaring weet ik dat professor Bruyninckx een enthousiast spreker is, dus mis deze kans zeker niet! De lezing gaat door op dinsdagavond 8 november, en een receptie met drank en hapjes is voorzien.

Verder in deze nieuwsbrief: Harvard-belevenissen, Hanenburg-seminaries, Hanyu Qiao-resultaten, en natuurlijk ook de vaste filmrubriek en Sino-weetjes.

In 2011 viert Sinalumni haar tienjarig bestaan. We zijn volop aan het brainstormen om er een mooi én tof evenement van te maken. Alle ideeën en suggesties hieromtrent zijn welkom.

Geniet nog van een prachtige lente en zomervakantie, en tot in het najaar!

S-Interview: Els Silvrants (2004)

Carine Defoort (1983)

In Sinologie zijn veel studenten een beetje speciaal. En Els Silvrants was daar geen uitzondering op. Ze deed haar eigen ding, en was altijd met iets anders bezig. Daarom was ze ook echt een sinologe.

CD: In welk jaar ben je afgestudeerd? En wat heb je na je studies in Leuven gedaan?

Ik ben afgestudeerd na een thesisjaar in juni 2004. Tijdens dat jaar werkte ik eigenlijk al voltijds in kunstencentrum STUK. Ik was tijdens mijn studies ook voorzitter van KURA (Kultuurraad van de Leuvense Studenten). Eigenlijk ben ik mijn professionele loopbaan dus al begonnen in mijn licenties.

Toen ik in STUK werkte leerde ik beeldend kunstenaar en curator Jean Bernard Koeman kennen, waarmee ik later het boek *Everything Beautiful Is Far Away* zou maken. Hij spoorde me aan om meer dan alleen de Vlaamse kunstensector te verkennen en de wereld in te trekken. Op een blauwe maandag in de zomer van 2004 ben ik vertrokken. Ik had tenslotte niet voor niets Chinees gestudeerd. De eerste zes maanden begeleidde ik non-stop reizen in het Midden-Oosten, Centraal-Azië, West-China en Pakistan. Mijn laatste reis (die 2 maanden duurde) bracht me over land van Damascus naar Beijing, waar ik aanvankelijk plande een paar weken uit te rusten. Uiteindelijk kreeg ik er een job aangeboden als curator en productie leider bij het eerste onafhankelijke kunstfestival in China. Ik kocht een fiets, huurde een flat en stuurde een mail naar huis om te zeggen dat ik niet meteen terug zou komen. De organisatie van dat festival bracht me middenin de artistieke gemeenschap in Beijing, en na afloop kwam ik van het ene project in het andere terecht. Ik leerde heel veel mensen kennen en kreeg heel wat kansen. Ik werkte als co-curator met Feng Boyi (een bekende Chinese curator en kunstcriticus, nvdr) aan de satelliettentoonstelling van de Beijing Biennale in 2006, waar we werk van veertig Chinese en Europese kunstenaars toonden, waaronder Ai Weiwei en Wim Delvoye. Ik werkte als artistiek directeur voor het Platform China kunstencentrum, en richtte mee het Borderline festival op. Ondertussen had ik eveneens een eigen organisatie opgestart, een werkplaats voor internationale kunstenaars in China, waarmee we in 2008 voor drie jaar subsidies kregen van de Vlaamse en Nederlandse overheid. Ik werd ook vaak gevraagd door (internationale) culturele organisaties, overheden en festivals om hun China projecten te begeleiden of mee vorm te geven. Ik werkte daarvoor samen met het Chinese Ministerie van Cultuur, maar ook met Ai Weiwei.

CD: Waar ben je nu mee bezig?

2009 was een belangrijk jaar. Ik ben getrouwd en kreeg een dochtertje. Op professioneel vlak had ik er

nood aan om een beetje te temporiseren, en mijn eigen organisatie te laten verzelfstandigen. Ik stelde een Chinees team aan en begeleid hen op dit moment vanuit Brussel zodat zij op termijn volledig op eigen benen mijn werk kunnen voortzetten. Omdat mijn dochtertje extra medische zorg nodig heeft, is het niet meteen aan de orde om opnieuw in Peking te gaan wonen. Ondertussen ben ik hier in België deeltijds verbonden aan de vakgroep Theater- en Filmstudies van de Universiteit Antwerpen. Ik coördineer de Master-na-Master Theaterwetenschappen en doceer een vak rond hedendaagse danstheorie. Daarnaast werk ik nog steeds aan mijn eigen projecten, zowel die in China als nieuwe projecten met kunstenaars gevestigd in Brussel. Ik werk ook aan een aantal publicaties.

CD: Wat vond je het meest waardevol aan je opleiding?

De discipline, zonder enige twijfel. Ik heb echt leren doorbijten. Dat Chinees ging bij mij niet vanzelf, en dat was ik niet gewend. In Sinologie krijg je geen cadeaus. Als je niet werkt, dan haal je het niet, zo simpel is het. Daar heb ik wel eens tegen gerebelleerd. Ik vond het soms allemaal een beetje te schools, maar achteraf gezien heb ik daar echt haar op mijn tanden door gekregen. Toen ik reeds werkte en nog een thesis moest schrijven, had ik het ook kunnen opgeven. Ik had voldoende paden open liggen. Ik ben er nog altijd trots op dat ik het toen heb afgemaakt in moeilijke omstandigheden. Dat is de verdienste geweest van het docenten- en professorenteam: ik wou het op het eind absoluut afmaken om mezelf te bewijzen.

Verder is het niveau van het Chinees echt wel verbijsterend goed, en ik heb ook geleerd om kritisch te zijn, en vooral om nauwkeurig te werken. Nu ik zelf aan de universiteit werk en lesgeef, besef ik pas hoe goed wij in de breedte zijn opgeleid.

CD: Ontbrak er iets?

Met zo'n beperkt professorenkorps en zo'n gigantisch studiegebied kan dat niet anders. Ik miste vooral vakken over het hedendaagse China. Misschien hadden wat meer gastcolleges gemogen?

CD: Wat is je meest bijblijvende herinnering aan je studententijd in Sinologie?

Ik was altijd met iets anders dan alleen Sinologie bezig. Ik schreef voor Veto en zat in de studenten-vertegenwoordiging. Daar heb ik mijn meest memorabele momenten beleefd. Als pers-verantwoordelijke op het nieuws komen naar aanleiding

van de betoging tegen semesterexamens. De nacht doorbrengen op het rectoraat, dat we voor dezelfde reden bezet hadden. Met rode lippen binnenvallen in de Faculty Club waar we de decanen een judaskus gaven, als protest tegen de gang van zaken in Alma. Ik was nogal een felle studente!

CD: Zou je opnieuw Sinologie gaan studeren als je kon terugkeren in de tijd?

Absoluut. Ik zou zelfs beter mijn best doen, denk ik.

CD: Welke taak zie je voor een "sinoloog" in de huidige geglobaliseerde wereld weggelegd?

Ik ben van mening dat Sinologie een prachtige studie is, maar (nog) geen beroep, tenzij je expliciet voor onderzoek in de Sinologie kiest (en dan nog). Je komt in China en je mag dan wel de taal spreken, iets over de cultuur weten, wat geschiedenis gestudeerd hebben, maar om er echt iets te kunnen betekenen heb je toch nog iets "meer" nodig. Dat kan een doorgedreven praktijkervaring zijn (bijvoorbeeld in het bedrijfsleven ter plaatse), of een extra studie (economie, kunstenwetenschappen, sociologie, enzovoort). Met een dergelijke combinatie denk ik dat je als sinoloog in een geglobaliseerde wereld echt een verschil kan maken. Niet louter alleen als een optelsommetje, in de trant van "Ik spreek Chinees en kan ook economie," want zo makkelijk is het niet op de arbeidsmarkt. Maar eerder omdat je de dingen door die sinologische achtergrond altijd net iets anders kan en durft bekijken. Omdat je een kritische reflex krijgt, durft "out of the box" te denken, op zoek gaat naar grijs in plaats van zwart of wit. Zo werkt het eigenlijk ook met onze westerse kunstenaars in onze werkplaats in China. Als zij een tijdje bij ons verblijven, dan is het echt niet zo dat ze veel opsteken of leren "over" China (ze raken eerder verward), noch dat zij zoveel mee te geven hebben "aan" China (de gruwel van de postkoloniale culturele uitwisselingsprogramma's). Het is eerder zo dat zij geconfronteerd worden met een context waarin de kunstenaars en de kunsten op een andere manier werken, en een totaal andere maatschappelijke rol en betekenis hebben, waardoor ze hun eigen *modus operandi* in vraag stellen. En dat is goed. Dat zorgt voor verdieping.

CD: Wat wil je nog realiseren in de toekomst?

Verder mijn eigen ding doen, stap voor stap, op een integere manier, en daarbij de balans zoeken tussen

gezonde ambitie en een evenwichtig persoonlijk leven.

Hier laten we Els weer naar haar drukke bezigheden terugkeren. We zullen haar nog veel ontmoeten, binnen en buiten de sinologie, als oud-studente, collega, en gewaardeerde Sinalumna.

De rest van het interview met Els, waarin ze onder andere spreekt over haar hobby's en het loon van een (beginnende) sinoloog, kan u lezen op <http://sinalumni.studentenweb.org>.

Sinalumni aan het woord

In deze rubriek laten we jullie, Sinalumni, aan het woord. Zit er een interessante anekdote, verhaal of mededeling in jouw pen? Laat die er dan uitvloeien en stuur het resultaat naar onze redactie:

kvd11@hotmail.com

Sanxingdui

Kristien Stessens (2002)

Toen archeologen in 1987 grafkuilen ontdekten in Sanxingdui nabij Chengdu, konden ze hun ogen niet geloven. Niet alleen waren ze op het spoor gekomen van een beschaving die minstens zo oud was als de oudst gekende plaatsen van de Chinese sedentaire beschaving aan de Huanghe en de Changjiang, maar ook had deze cultuur fantastische voorwerpen voortgebracht die in geen enkele andere archeologische site in China gevonden waren. Maskers met ogen die tot 15 cm uitsteken en volledige bomen in brons die voordien tot het rijk van legenden en literatuur behoorden, bleken echt te bestaan.

In Sanxingdui werd in 1997 een voortreffelijk museum gebouwd om deze vondst te honoreren. Het gloednieuwe museum plaatst de spectaculaire vondst in het tijds kader en legt de link met andere toenmalige beschavingen en de Chinese literatuur. Ook de Engelse uitleg op de audioguides is van een uitstekende kwaliteit. Het museum is heel modern ingericht met wisselende ruimtes. Een must voor iedereen die naar Chengdu reist.

Hanyu Qiao

Diederik Derhaeg (1985)

Maart is wedstrijdmaand! Dat is nu al enkele jaren zo. Het is de maand van het Hanyu Shuiping Kaoshi (de vernieuwde versie), en de Taiwanese tegenhanger ervan. Het is ook de maand van de filmavond-met-prijzen, dit

jaar met een echte rode loper en bijbehorende avondkledij, een belangrijk Sinologie *society event*. Voor wie de filmpjes van de tweedejaars studenten niet gezien heeft, de beste staan op YouTube (zoektermen “Leuven” en “Sinologie”).

En er is natuurlijk ook nog de Belgische preselectie voor de *Hanyu Qiao*, als voorbereiding op het welsprekendheidstoernooi in Peking binnen enkele maanden. Dit keer was de organisatie in handen van “Yellow Vitamines”, het Chinese online radiostation in België. Mevrouw Yang Fan had gezorgd voor een wervelende multimedia show in ons nationale symbool, het Atomium. Zo professioneel hadden we de voorrondes nog nooit gezien! Veel schoon volk en *ambiance*.

De kandidaten zelf zorgden voor nog veel meer *ambiance*. Geen knullige karaoke, wel semi-professionele optredens, waarbij een kandidaat het zelfs waagde om een zelfgeschreven Chinees liedje te brengen, zichzelf begeleidend op de piano. De glamour van een andere candidate werd dan weer zeer gesmaakt door de aanwezige Chinezen. De einduitslag was spannend. Aan de eindmeet stond een kandidaat uit Gent en iemand uit Leuven. Deze laatste, Vincent Pieters, heeft het gehaald, met een voorsprong van slechts enkele punten. Leuven zal dit jaar dus weer vertegenwoordigd zijn in Peking. Nu maar hopen dat we er daar ook iets van terecht brengen!

Sinologie in Harvard

Nicolas Standaert (1982)

Als je in Harvard zegt dat je Sinologie studeert, weet men onmiddellijk dat je een Europeaan bent, want in de VS bestaan alleen maar “Chinese Studies.” Los van deze discussie over correcte namen, getuigt de grote variëteit aan onderzoekinstellingen en initiatieven te Harvard van de bijzondere interesse voor al wat Chinees is. Het aanbod van lezingen aan het Harvard-Yenching Institute, het Fairbank Center, of het Asia Center is zo groot dat kiezen een plicht is: een doctoraat over de Oeigoeren, een studiedag over documentaire films, een lezing over bronsinscripties, enzovoort. Tijdens het semester dat ik hier mocht les geven, heb ik ten volle van deze mogelijkheden genoten. Bovendien is er een levendige gemeenschap van (Ming en Qing) docenten en studenten die zeer stimulerend is voor mijn eigen onderzoek dat zich toespitst op de contacten tussen China en Europa in de zeventiende eeuw. Dat deze plaats met een paar uitstekende boekwinkels ook nog andere

mogelijkheden biedt, mag blijken uit een kort artikeltje dat ik daarover schreef:

<http://www.scienceguide.nl/201103/why-do-professors-all-think-alike.aspx>

China en milieu

David Belis (2008)

Het effect van China’s economische en politieke groei op de wereld springt steeds meer in het oog. Dankzij zijn infrastructuur- en exportgerichte economische groei, voor een groot deel afgestemd op de westerse markt, is China op korte tijd het grootste koolstofdioxide producerende land ter wereld geworden. Daardoor werkt China de wereldwijde klimaatverandering mee in de hand—een problematiek waar het Westen nog steeds het leeuwendeel van de verantwoordelijkheid voor draagt. Klimaatverandering is de meest acute ecologische uitdaging waar de mensheid momenteel mee geconfronteerd wordt. Drastische economische hervormingen in het Westen dringen zich op, maar naast de cruciale rol die de Verenigde Staten en Europa te spelen hebben, zal het moeilijk zijn om de ergste gevolgen van de klimaatcrisis onder controle te krijgen zonder ernstige internationale samenwerking met China.

Op 25 maart 2011 organiseerde het Hanenburg-Yntema Fonds het seminarie “*China and Environmental Law*” over de milieu- en klimaatproblematiek in China. Afgestudeerd sinoloog Andreas Hofem van de Universiteit van Heidelberg presenteerde er zijn thesis over de rol van regionale Chinese overheden in het afdwingen van milieuwetgeving. Andreas mocht voor zijn thesis de jaarlijkse Hanenburg-Yntema prijs in ontvangst nemen. Ook professor Geert Van Calster (Faculteit Rechten) en Ellen von Zitzewitz (Duitse delegatie aan de EU) behandelden het thema, respectievelijk vanuit een internationaal en een Europees perspectief.

Het lijkt geen twijfel dat het Hanenburg-Yntema Fonds een heel actueel onderwerp heeft gekozen voor haar jaarlijkse prijsuitreiking en bijhorend seminarie. Ook de enthousiaste omkadering bij monde van voorzitter Lynn Robbroeckx en secretaris Erik Hanenburg werden gesmaakt door het publiek. Hopelijk verandert er nu ook iets op het terrein zelf...

Filmnotitie

Kristof Van den Troost (2005)

Jiang Wen’s *Let the Bullets Fly* (*Rang zidan fei*, 2010) // Li Yu’s *Buddha Mountain* (*Guanyin shan*, 2010) // Wang Xiaoshuai’s *Chongqing Blues* (*Rizhao*

Chongqing, 2010) // Wang Bing's *The Ditch* (*Jiabiangou*, 2010) // Clement Cheng en Derek Kwok's *Gallants* (*Da leitai*, 2010) // Tsui Hark's *Detective Dee and the Mystery of the Phantom Flame* (*Di Renjie*, 2010)

In de jaren tachtig en negentig leek niets de Chinese cinema te kunnen tegenhouden. Regisseurs van de Vijfde Generatie zoals Zhang Yimou en Chen Kaige wonnen meer filmprijzen dan hun schouw dragen kon; Hong Kong films veroverden met elegante actieballetten de Aziatische markt en trokken zelfs de aandacht van Hollywood-bonzen; en regisseurs zoals Ang Lee, Hou Hsiao-hsien en Edward Yang zorgden ervoor dat ook Taiwan niet vergeten werd. In de jaren negentig namen Zesde Generatie regisseurs zoals Zhang Yuan en Jia Zhangke de artistieke fakkel over, terwijl Zhang Yimou en Chen Kaige de weg van het grote geld op gingen. Rond de eeuwwisseling zagen de zaken er minder rooskleurig uit: na Taiwan stortte ook Hong Kong's filmindustrie in mekaar, en de filmproductie in China daalde tot het laagste niveau in decennia. Alhoewel gedurende de voorbije tien jaar het martial arts genre voor regelmatige kaskrakers zorgde en Chinese films nog steeds gevierd worden op filmfestivals, lijken zowel Hong Kong, Taiwan en China zich in een impasse te bevinden. Tegelijkertijd zijn er echter ook aanwijzingen dat een nieuw tijdperk zich aankondigt. Zo lijkt de Taiwanese filmindustrie na de onverwachte kaskraker *Cape No. 7* (2008) te herleven dankzij gelijkaardige films die het commerciële en het artistieke op een verfrissende manier samenbrengen. De belangrijkste evoluties zijn echter ongetwijfeld de snelgroeiende Chinese filmmarkt, en de Chinese inlijving van talent uit Hong Kong. Beide ontwikkelingen hebben tot nog toe weinig echte "klassiekers" opgeleverd, maar de spectaculaire groei in productie (van ca. tachtig films rond de eeuwwisseling tot ongeveer vijfhonderd films in 2010) geeft lokaal talent de kans om te groeien, terwijl de grotere markt ook een reddingsboei is voor wanhopige Hong Kong filmproducenten. De films die hier beschreven worden zijn enkele van de meer opmerkelijke producties van het laatste jaar die een goed idee geven van de huidige variëteit aan Chinese films.

Het potentieel van een volwaardige Chinese commerciële cinema werd eind vorig jaar prachtig geïllustreerd door Jiang Wen's *Let the Bullets Fly* (2010). De regisseur van *arthouse* films zoals *In the Heat of the Sun* (1998) en *Devils on the Doorstep* (2000) waagt zich deze keer aan wat misschien best beschreven wordt als een Chinese Western. Het

verhaal is gesitueerd in het door bandieten geplaagde Zuid-China van de jaren twintig. Bandietenleider Zhang Mazi (gespeeld door de regisseur) doet zichzelf voor als de nieuwe gouverneur van Goose Town met de bedoeling zijn officiële positie te misbruiken om met de belastingen aan de haal te gaan. Zhang blijkt evenwel een bandiet te zijn met een peperkoeken hart: hij steelt enkel van de rijken en komt op voor de rechten van de gewone man. Dat brengt hem op ramkoers met de lokale gangsterbaas, Huang, met verve gespeeld door Chow Yun-fat. Wat volgt kan best beschreven worden als een komische *battle of wits*. Naast de adoptie van de iconografie, thema's en verhaalstructuur van de klassieke Western deed de film ook heel wat stof opwaaien als zijnde een verholen kritiek op het huidige corrupte Chinese regime—een interpretatie die Jiang Wen zelf gladjes bevestigde noch tegensprak.

Let the Bullets Fly is een blockbuster, maar ook in de middelgrote producties duiken interessante films op. In commerciële cinema dienen zulke producties vaak als een oefenveld voor beloftevolle jongere regisseurs, en hun aanwezigheid is vaak een maatstaf van een bloeiende filmindustrie. Zo was er onder andere de bescheiden hit *Buddha Mountain* (2010) van regisseur Li Yu. Li kiest voor een gulden middenweg die ook herkenbaar was in zijn vorige film, *Lost in Beijing* (2007). Zoals de *arthouse* films van de Zesde Generatie staan de ervaringen van gewone mensen centraal in Li's film, en wordt er geopteerd voor een quasi-documentaire stijl. Tegelijkertijd voegt Li ook een aantal melodramatische elementen toe, en kiest hij voor een sneller tempo dan de soms moeilijk te verteren films van bijvoorbeeld Jia Zhangke en diens vele imitators. *Buddha Mountain* is meer gedreven door karakter dan plot, en focust op de groeiende vriendschap tussen drie doelloze jongeren en een getraumatiseerde weduwe (Sylvia Chang). Pas laat in de film wordt het duidelijk dat de levens van deze vier personages zwaar getekend zijn door de traumatische aardbeving in Sichuan in 2008. *Buddha Mountain* is geen meesterwerk, maar wijst overtuigend naar een nieuw soort Chinese cinema die het artistieke en populaire weet te combineren. Een andere recente film die een soortgelijke poging onderneemt is Wang Xiaoshuai's *Chongqing Blues* (2010). De regisseur van de Zesde Generatie klassieker *The Days* (1994) volgt hier de queeste van een vader om meer te weten te komen over zijn vervreemde zoon die als gijzelnemer in een supermarkt neergeschoten werd door een politieman. Behalve de semi-documentaire aanpak hebben de twee recente films ook andere dingen gemeen: in beide worden rollen vertolkt door bekende acteurs, en wordt er meer aandacht geschonken aan

authentieke locaties. Wangs film heet niet voor niets “Chongqing Blues.”

Ook in de zogeheten onafhankelijke cinema blijven interessante dingen gebeuren. Zo verkent Wang Bing, bekend om zijn documentaires, nieuw terrein in *The Ditch* (2010). Als de eerste film over Chinese heropvoedingskampen tijdens de Grote Sprong Voorwaarts schuwt *The Ditch* de controversie niet. Met een zeer beperkt budget (afkomstig van o.a. België!) reconstrueert Wang het leven van de gevangenen, de meeste van hen slachtoffers van de Anti-Rechtsen Campagne van de late jaren vijftig. De film focust vooral op het jaar 1960, toen hongersnood het leven kostte aan miljoenen mensen, zowel in het kamp als daarbuiten. De gevangenen die onder dwang een gracht groeven in de Gobi woestijn hadden het natuurlijk zwaarder dan de gemiddelde Chinees, en Wang schetst een onverbidde portret van de meest afschuwelijke daden en situaties in deze hopeloze periode. Niet de meest aangename film, dat is zeker, maar ongetwijfeld belangrijk als een taboebrekende weergave van een episode die de Chinese Communistische Partij het liefst vergeten zou zien.

Ondertussen is het duidelijk dat Hong Kong's laatste dagen als een onafhankelijke filmindustrie geteld zijn. Dat de voormalige kolonie af en toe nog sterk uit de hoek kan komen met een zeer lokale productie werd vorig jaar bewezen door Clement Cheng en Derek Kwok's *Gallants* (2010). Als een amusante ode aan de klassieke martial arts films van weleer bezit de film de energie zo kenmerkend voor Hong Kong films van de jaren zeventig tot de jaren negentig. Dat de film een zwanenzang is voor een voorbij gouden tijdperk is echter pijnlijk duidelijk: de sterkste acteerprestaties worden geleverd door krasse zestigers zoals Chen Kuan-tai, Bruce Leung en Teddy Robin. Het onderliggende thema van de film (het verzet tegen de vernietiging van traditionele dorpen en buurten in Hong Kong door gierige projectontwikkelaars) is echter verrassend actueel, en jonge regisseurs/scenaristen zoals Cheng en Kwok kunnen mogelijk nog wat nieuw leven blazen in de lokale Hong Kong filmindustrie.

De overheersende trend is er niettemin één van coproducties met China. Zo was er in 2010 de nieuwste van Tsui Hark, *Detective Dee and the Mystery of the Phantom Flame*, soms geprezen als de comeback van de eens zo prominente en vernieuwende regisseur. *Detective Dee* is ongetwijfeld een betere film van Tsui Hark, maar blijft middelmatig in vergelijking met zijn klassieke

films van de jaren tachtig en negentig (zoals *A Chinese Ghost Story* en de *Once Upon a Time in China* serie). Met een titel die herinnert aan een halfbakken Harry Potter film is dat waarschijnlijk niet zo verrassend. Tsui slaagt er echter in om een fascinerende fantasiewereld te creëren rond een intrige dat plaatsvindt aan het hof van Tang keizerin Wu Zetian (624-705). De film heeft echter nog één troef die uitermate in Tsui's voordeel spreekt voor lezers van deze nieuwsbrief: *Detective Dee* is gebaseerd op een verhaal van Robert van Gulik, de bekende Nederlandse sinoloog! Reden genoeg om de film een kans te geven, niet?

Proficiat

In deze rubriek brengen we familienieuws over uw medesinologen. Nieuwe telgen in de familie, huwelijksaankondigingen, of ander heugelijk en minder heugelijk familienieuws: stuur maar door naar onze redactie: kvdt11@hotmail.com

Een baby voor...

Op 9 augustus 2010 werd Emma Van Der Meiren geboren. Ze is het zusje van Olivia, en de dochter van Ellen Van De Woestijne (2001) en Anthony Van Der Meiren.

Jules, zoontje van Sofie Remmery (2009) en Tom Coulier, zag het levenslicht op 18 november 2010.

Op 19 januari 2011 werd Hasse Verweijen geboren. Ze is het eerste dochtertje van Rob Verweijen en Liesje Geyskens, en een kleine zus voor Gijs en Jakob.

Dubbel geluk voor Annemie Van Loock (2004) en Kim Timperman: op 28 januari 2011 werden Anna en Mathias geboren.

Op 8 maart werd Lowie Geens geboren: een zoontje voor Isabelle Claes (2005) en Raf Geens.

Thomas Gaublomme, het zoontje van Peter Gaublomme en Ann Li, en de kleinzoon van Zhao Yilu, werd geboren op 7 april 2011.

Roel Sterckx meldt het blijde nieuws van de geboorte op 27 april 2011 van baby Leon Louis Li-En Sterckx (Hong Li'en).